

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **V.F., s. r. o.**, so sídlom V.B., IČO: X., zastúpeného N., s. r. o., advokátskou kanceláriou, so sídlom C.B., IČO: X. proti žalovanému: **J.**, miesto podnikania X.P.V.D., IČO: X., (predtým: J., V., IČO: X.), zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. S., s. r. o., so sídlom Z.P., IČO: X., **o zaplatenie 4 086,30 eur s príslušenstvom**, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora SR proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. decembra 2010, č. k. 5Cob 10/2010-310 v časti výroku o trovách prvostupňového konania, takto

r o z h o d o l:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. decembra 2010, č. k. 5Cob 10/2010-310 sa v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi 868,15 eur s 0,07% úrokom z omeškania denne od 23. júna 2000 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že návrh žalobcu zamietol. O náhrade trov konania na súde prvého stupňa rozhodol tak, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania na účet jeho právneho zástupcu vo výške 115,39 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách odvolacieho konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že Okresný súd Poprad napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 3 702,34 eur s 0,07% denným úrokom z omeškania zo sumy 868,15 eur od 23. júna 2000 do zaplatenia a s 23,69% p. a. úrokom z omeškania zo sumy 2 747,69 eur od 23. júna 2000 do zaplatenia, všetko do 3 dní od jeho právoplatnosti. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa rozhodol tak po zistení, že medzi účastníkmi došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu v zmysle čl. 8.3/a a čl. 8.2/f Všeobecných leasingových podmienok, a to dňom odopretia prevzatia výpovede žalovaným, čo bolo potvrdené svedeckou výpoveďou Ing. V.P.. Je toho názoru, že existovali dôvody na ukončenie zmluvného vzťahu výpoveďou, a to pre nezaplatenie splátok za mesiac máj a október 1999, čo zhodne potvrdili aj zástupcovia účastníkov vo svojich vyjadreniach, napriek skutočnosti, že došlo k vydaniu motorového vozidla až dňa 7. marca 2000. Žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie dlžných splátok v zmysle čl. 8.4 Všeobecných leasingových podmienok a úrokov z omeškania z dlžných splátok, taktiež nákladov spojených s odobratím vozidla v zmysle čl. 8.7 vo výške 244,97 eur (7 380 Sk), ktoré si uplatnila spoločnosť A., s. r. o. od žalobcu a spoločnosť C., v. o. s. vo výške 633,68 eur (19 000 Sk) a taktiež v zmysle čl. 8.4 ako rozdielu medzi predajnou cenou a účtovnou zostatkovou hodnotou vo výške 2 785,36 eur (83 911,70 Sk). V prevyšujúcej časti ohľadom nákladov za opravu vozidla žalobu zamietol, pretože žalobca nepreukázal opodstatnenosť tohto nároku, ako aj to, že auto bolo poškodené a bola potreba jeho opravy. Takýmto spôsobom priznal žalobcovi len istinu vo výške 3 702,34 Eur (123 104 Sk - 11 567,20 Sk = 111 536,80 Sk) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Pretože žalovaný si nesplnil svoju povinnosť zaplatiť dlžnú sumu po obdržaní finančného vyrovnania, ktoré prevzal dňa 8. júna 2000, v lehote do 22. júna 2000, dostal sa do omeškania a tým vzniklo žalobcovi právo na úroky z omeškania od 23. júna 2000 do zaplatenia vo výške 0,07% denne, ale len zo sumy dlžných splátok zo sumy 868 eur (26 154 Sk). V ostatnej časti okresný súd priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 23,69% ročne, keďže obvyklé úroky, ktoré poskytovali banky v mieste sídla dlžníka, predstavovali 23,34% (S., a. s.), 24,04% (T., a. s.), čo v priemere predstavuje 23,69%. V prevyšujúcej časti ohľadom úrokov z omeškania a uplatnenej doby úrokov z omeškania žalobu zamietol.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v tej časti, ktorou bol zaviazaný na platenie žalobcovi vo výške 2 747,69 eur s 23,69% p. a. úrokom z omeškania od 23. júna 2000 do zaplatenia, podal žalovaný odvolanie, ktorým žiadal v tejto časti zmeniť rozsudok tak, aby návrh bol zamietnutý, resp. v napadnutej časti zrušiť rozsudok z dôvodu nepreskúmateľnosti jeho odôvodnenia a v rozsahu zrušenia vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. a dospel k záveru, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, následkom čoho vo veci rozhodol nesprávne. Preto doplnil dokazovanie výsluchom žalovaného a zistil tento skutkový stav:

Dňa 2. septembra 1998 uzavrel predchodca žalobcu ako prenajímateľ a žalovaný ako nájomca leasingovú zmluvu č. LZ 98/2628, predmetom ktorej bol nájom motorového vozidla V.. Cenu vozidla sa žalovaný zaviazal splácať po 12 690 Sk s DPH mesačne, pričom presné rozdelenie leasingových splátok bolo vyčíslené v splátkovom kalendári, ktorý tvoril neoddeliteľnú súčasť leasingovej zmluvy. Neoddeliteľnou súčasťou leasingovej zmluvy sú Všeobecné leasingové podmienky (VLP). Podľa čl. 4.1 VLP sa žalovaný ako nájomca zaviazal hradieť dohodnuté leasingové splátky včas a v plnej výške. Žalobca listom zo dňa 17. marca 2000 vypovedal leasingovú zmluvu podľa čl. 8.2/f v spojení s čl. 8.3/a VLP, pretože nájomca bol v omeškaní so splátkami o viac ako jeden mesiac, konkrétne žalovaný mal meškať ku dňu výpovede s leasingovými splátkami za tri mesiace. Zároveň požiadal splátky vo výške 39 231 Sk, nedoplatok 2 055,70 Sk a úroky z omeškania vo výške 1 223,20 Sk ku dňu 17. marca 2000 uhradiť v lehote 7 dní od obdržania výpovede. Podaným návrhom žiadal žalobca zaviazat žalovaného o zaplatenie sumy 123 104 Sk s 0,07% úrokom z omeškania denne od 21. júna 2000 do zaplatenia, pričom istina pozostáva z nedoplatku na leasingových splátkach vo výške 28 759,80 Sk, nákladov spojených s odobratím a opravou vozidla vo výške 37 947,20 Sk a rozdielu medzi zostatkovou cenou vozidla v účtovníctve ku dňu ukončenia platenia leasingových splátok a cenou, za ktorú sa vozidlo predalo, vo výške 83 911,70 Sk, spolu 150 618,70 Sk. Od tejto sumy bola odpočítaná zostatková akontácia 27 514,60 Sk. Uplatnená istina takto predstavuje 123 104 Sk.

Všeobecné leasingové podmienky (VLP) v čl. 8.2 žalobcovi ako prenajímateľovi dávajú oprávnenie s okamžitou platnosťou jednostranne predčasne vypovedať leasingovú zmluvu, okrem iného aj pri podstatnom porušení leasingovej zmluvy nájomcom (čl. 8.2/f).

V každom prípade však finančné nároky prenajímateľa podľa čl. 8.4 a 8.7 VLP v súvislosti so skončením leasingového vzťahu sa viažu na platnú a účinnú výpoveď (odstúpenie) vo vzťahu k nájomcovi. Keďže súd prvého stupňa ohľadom doručovania výpovede žalovanému tohto účastníka konania vôbec nevypočul, odvolací súd doplnil dokazovanie jeho vypočutím na pojednávaní dňa 25. novembra 2010. Žalovaný uviedol, že v čase, kedy mu mala byť doručovaná výpoveď z leasingovej zmluvy svedkom Ing. P., vôbec nebol prítomný v mieste doručovania, pretože v tom čase sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky. Preto v čase doručovania výpovede ani nemohol byť uzrozumený s dôvodmi výpovede. Až po návrate na Slovensko sa dozvedel od syna, že sa niekto dostavil od žalobcu ohľadom odobratia motorového vozidla, tvoriaceho predmet leasingovej zmluvy. O výpovedi, resp. o jej dôvodoch, mu jeho syn nerozprával nič. Zrejme Ing. P. pri doručovaní výpovede si zmýlil totožnosť a za žalovaného považoval jeho syna M.K.. Ďalej uviedol, že keďže v čase doručovania výpovede bol mimo územia Slovenskej republiky, nemohol odmietnuť prevziať výpoveď z leasingovej zmluvy, ani písomnú výpoveď nenašiel v schránke. Taktiež mu výpoveď nebola doručená ani poštou. Táto výpoveď žalovaného je v rozpore s výpoveďou svedka Ing. V.P. dožiadaným súdom dňa 3. marca 2006. Menovaný svedok uviedol, že doručoval osobne žalovanému výpoveď z leasingovej zmluvy, pričom žalovaný výpoveď odmietol prevziať s tým, že nemá s ním čo jednať. Keďže žalovaný odmietol výpoveď prevziať, buď ju dal do schránky alebo ju vložil do dverí tak, aby ju žalovaný našiel. Tvrdil, že pri doručovaní výpovede a pri pokuse o odobratie vozidla komunikoval priamo so žalovaným. Zároveň ho oboznámil s obsahom výpovede, ktorá mala byť daná preto, že nesplatil leasingové splátky. Nevedel uviesť, či žalovanému výpoveď osobne prečítal. Výpoveď svedka Ing. P. je v rozpore s výpoveďou svedka - syna žalovaného M.K. na pojednávaní dňa 8. februára 2007. Syn žalovaného uviedol, že keď sa za ním svedok P. dostavil, volal otcovi a v panike zobral auto preč. Nemal vedomosť o tom, že by otcovi bola odovzdaná nejaká výpoveď. Zároveň uviedol, že jeho otec bol vtedy odcestovaný mimo mesta Poprad, pričom nevedel uviesť, kde presne. Konfrontáciou výpovede žalovaného, svedka P. a M.K. možno jednoznačne dospieť k záveru, že svedok P. pri doručovaní výpovede z leasingovej zmluvy si zmýlil totožnosť žalovaného a komunikoval s jeho synom M.K.. Teda výpoveď nebola účinne doručená priamo žalovanému, pričom opak žalobca nepreukázal. Účinnosť doručenia výpovede žalovanému nevyplýva ani z výpovede svedka Ing. P. v nadväznosti na výpoveď svedka M.K. (syna žalovaného). Na základe dokazovania v prvostupňovom konaní výsluchom svedkov a doplnenia dokazovania odvolacím súdom výsluchom žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že žalobca výpoveď (odstúpenie)

od leasingovej zmluvy žalovanému doručil neúčinne, teda žalobca ju neprevzal, ani nebol uzročený s dôvodmi výpovede. Z tohto dôvodu, keďže ide o neúčinnú výpoveď, ani nebol uzročený s dôvodmi výpovede. Z tohto dôvodu, keďže ide o neúčinnú výpoveď leasingovej zmluvy, nevzniklo žalobcovi vo vzťahu k žalovanému právo na finančné nároky predpokladané v čl. 8.4 a 8.7 VLP. Z tohto dôvodu je uplatnený nárok žalobcu nedôvodný.

Ak však žalovaný uznal časť uplatneného nároku vo výške 868,15 eur s 0,07% denným úrokom z omeškania od 23. júna 2000 do zaplatenia, v tejto časti odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O. s. p.). V prevyšujúcej časti zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že návrh žalobcu zamietol (§ 220 O. s. p.).

V súvislosti s potvrdením rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti a jeho zmenou v znení tohto rozsudku bolo potrebné zmeniť aj výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania. O týchto trovách odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p., a to podľa pomeru úspechu vo veci. Pretože úspech žalovaného v prvostupňovom konaní výrazne prevyšoval úspech žalobcu, priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 56,48% (predstavujúcom mieru jeho úspechu po odrátaní úspechu žalobcu v konaní pred súdom prvého stupňa). Tieto pozostávajú z náhrady súdneho poplatku za odpor, vyčísleného v sume 6 155 Sk. Žalovanému nepriznal náhradu trov prvostupňového konania, predstavujúcich trovy právneho zastúpenia, ktoré vyčísľil faxovým podaním dňa 5. novembra 2009, pretože toto podanie nebolo následne doplnené originálom (§ 42 ods. 1 O. s. p.). Súd tak naň nemohol prihliadať. Trovy prvostupňového konania žalovaného v konečnom dôsledku predstavujú sumu 115,39 eur.

O trovách dovolacieho konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 3 O. s. p.).

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. decembra 2010, č. k. 5Cob 10/2010-310 v časti výroku, ktorým súd rozhodol o trovách konania pred súdom prvého stupňa, na podnet žalovaného podal Generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie za podmienok uvedených v § 243e ods. 1 O. s. p., § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok v jeho napadnutej časti zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tak, že J. - účastník konania, vedeného na Okresnom súde v Poprade pod sp. zn. 18Cb 168/2002,

podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. decembra 2010, č. k. 5Cob 10/2010-310 v časti výroku o trovách prvostupňového konania.

Žalobou podanou na Okresnom súde Poprad 25. februára 2002 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplataenia istiny 4 086,30 eur (123 104 Sk) s príslušenstvom.

Rozsudkom Okresného súdu Poprad z 30. novembra 2009, č. k. 18Cb 168/2002-262 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi 3 702,34 eur s príslušenstvom. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu trov.

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 14. decembra 2010, č. k. 5Cob 10/2010-310 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 868,15 eur s príslušenstvom. V prevyšujúcej časti zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že žalobu žalobcu zamietol. Súčasne zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania tak, že žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 115,39 eur. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol samostatným uznesením. Odvolací súd v rozsudku nepriznal žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvého stupňa. Rozhodnutie o výške náhrady trov prvostupňového súdneho konania odôvodnil odvolací súd tým, že v konaní v prevažnej časti úspešný žalovaný nevyčíslil trovy právneho zastúpenia. Podľa súdu žalovaný trovy právneho zastúpenia vyčíslil len faxovým podaním z 5. novembra 2009, avšak toto podanie následne nebolo doplnené originálom listiny, a preto súd naň nemohol prihliadať. Žalovanému tak priznal len pomernú časť náhrady súdneho poplatku.

Dovolateľ poukázal na ust. § 2, § 25 ods. 1, § 137, § 142 ods. 1 a ods. 2, § 151 ods. 1, § 211 ods. 2 O. s. p. a § 10 a § 14 ods. 1 písm. b/, písm. c/, § 15, § 17 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Uviedol, že týmito ustanoveniami zákona sa Krajský súd v Prešove dôsledne neriadil.

Žalovaný trovy právneho zastúpenia pred súdom prvého stupňa riadne vyčíslil. Vyplýva to z vyúčtovania trov právneho zastupovania, uvedeného na č. l. 305 súdneho spisu,

ktoré bolo odvolaciemu súdu doručené 10. decembra 2010, t. j. 4 dni pred vyhlásením rozsudku.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v prvostupňovom konaní v prevažnej časti úspešný v rozsahu 56,48%. Odvolací súd preto priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu predstavujúcom mieru jeho úspechu po odrátaní úspechu žalobcu v konaní pred súdom prvého stupňa. Z trov konania však priznal žalovanému len pomernú náhradu zaplateného súdneho poplatku za odpor. Pomernú náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvého stupňa odvolací súd žalovanému nepriznal, pretože žalovaný podľa názoru súdu trovy právneho zastúpenia vyčíslil len faxovým podaním z 5. novembra 2009, ktoré následne nebolo doplnené, a preto naň súd nemohol prihliadať.

Z podania právneho zástupcu žalovaného z 9. decembra 2010 vyplýva, že advokát JUDr. J.S.S. trovy konania žalovaného, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia, riadne vyčíslil a vyčíslenie doložil príslušnými dôkazmi. Podľa podacej pečiatky Krajského súdu v Prešove bolo toto podanie odvolaciemu súdu doručené 10. decembra 2010, t. j. 4 dni pred pojednávaním odvolacieho súdu, na ktorom bol vyhlásený rozsudok (č. I. 305).

Napriek riadne vyčísleným trovám konania žalovaného, uplatneným v zákonom stanovenej lehote, Krajský súd v Prešove úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pričom odôvodnenie tohto rozhodnutia nie je založené na skutkovom stave vyplývajúcom z obsahu spisu.

Povinnosť účastníka vyčísliť trovy konania v zákonnej trojdňovej lehote od vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, je spojená s prisudzujúcim výrokom. Pokiaľ súd účastníkovi náhradu trov konania neprizná, nemá právny význam, aby si účastník tieto trovy konania vyčísl'oval. Účastníkovi, ktorému súd prvého stupňa náhradu trov konania nepriznal, vznikne nárok na náhradu trov prvostupňového konania až zmeňujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, obsahujúcim prisudzujúci výrok (porovn. napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky - 1MCdo 10/2008, 1MCdo 11/2009).

Keďže prvostupňový súd nepriznal náhradu trov konania účastníkom konania (porovn. č. I. 258 súdneho spisu), bolo bez významu im ukladať povinnosť vyčísl'iť trovy konania. Tieto si účastníci riadne uplatnili a vyčísl'ili pred vydaním druhostupňového rozhodnutia, o ktorých mal zákonným spôsobom rozhodnúť odvolací súd.

Nesprávnym právnym posúdením veci (§ 243 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, na skutkové zistenia. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 10a ods. 3 O. s. p./ po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas oprávneným subjektom, za splnenia podmienok uvedených v § 243e, § 243f, § 243g a § 243h O. s. p., preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia dovolacieho pojednávania /§ 243a ods. 1 O. s. p./ a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Mimoriadne dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania na súde prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 151 ods. 1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo /§ 142 ods. 2 O. s. p./.

Nárok na náhradu nákladov konania je procesným nárokom a až rozhodnutím súdu o priznaní náhrady nákladov konania vzniká účastníkovi povinnosť v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 O. s. p. vyčísliť trovy konania do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia. Ak súd vo svojom rozhodnutí účastníkovi náhradu nákladov trov konania neprizná, nevznikne mu ani povinnosť v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 O. s. p. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej, zmení ho aj v časti trov konania, lebo účastníkovi, ktorý bol v konaní na odvolacom súde úspešný, patrí právo na náhradu trov konania a priznaním mu vznikne povinnosť tieto trovy vyčísliť do troch pracovných dní od rozhodnutia.

Je potrebné prisvedčiť dovolateľovi, že žalovaný nemal povinnosť vyčísliť trovy právneho zastúpenia na súde prvého stupňa, lebo tento súd rozhodol na pojednávaní

30. novembra 2009 o trovách konania tak, že ich nepriznal žiadnemu z účastníkov konania. Až odvolací súd potom, ako zmenil rozhodnutie vo veci samej, zmenil aj rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania. Pred rozhodnutím odvolacieho súdu žalovaný podaním z 9. decembra 2010, ktoré došlo odvolaciemu súdu 10. decembra 2010, vyčíslil trovy konania spolu v sume 3 478,48 eur. Uvedeným podaním si žalovaný trovy konania uplatnil riadne a v zákonom stanovenej lehote. Odvolací súd postup žalovaného podľa § 151 ods. 1 O. s. p. nesprávne právne posúdil, keď mu nepriznal trovy pozostávajúce z právneho zastúpenia.

Dovolací súd z uvedeného dôvodu podľa § 243b ods. 2 v spojení s § 243e ods. 1, ods. 2 a § 243i ods. 2 O. s. p. rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. mája 2012

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcssová